

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
THE ANALYSIS OF SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY STUDENTS'
ERRORS IN WRITING THE THAI LANGUAGE

รณยุทธ์ เอื้อไตรรัตน์^{1*} และ นันทพร ศรีจิตติ^{2*}

Ronnayut Ueatrirat^{1*} and Nantaporn Sornjitti^{2*}

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา จ.กรุงเทพมหานคร 10110^{1,2}

Srinakharinwirot University, 114, Sukhumvit 23, Wattana, Bangkok 10110^{1,2}

*Corresponding author E-mail: ronnayut@g.swu.ac.th, nantaporn@g.swu.ac.th

(Received: Feb 28, 2017; Revised: Jun 20, 2019; Accepted: Jun 24, 2019)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้คำของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา มศว 111 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 เป็นนิสิตที่มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบโควตาจำนวนทั้งสิ้น 1000 คน ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียนที่มอบหมายให้ในชั้นเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาการเขียนของนิสิตต่อไป

ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต โดยพบว่าจำนวนนิสิตที่มีปัญหาด้านการใช้คำเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยมีดังนี้คือ การสะกดคำผิด การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำย่อและอักษรย่อผิด การใช้สรรพนามไม่เสมอกัน และการใช้คำลักษณนามผิด

คำสำคัญ: การเขียนภาษาไทย, ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย, ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

^{1,2} อาจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย สำนักนวัตกรรมการเรียนรู้

Abstract

The purpose of this research was to analyze the first-year students' mistakes in Thai writing from all 2016 Srinakharinwirot faculties. The experiment was randomly selected one thousand subjects who enrolled SWU 111, Thai for Communication, in the first semester of 2016. The data was collected and analyzed from class writing assignments.

The result revealed the common mistakes ranking from misspelling, using of spoken language, slang and foreign word in writing, redundancy, semantic error, wrong short word or abbreviation, pronoun inconsistency, and incorrect classifier.

The finding of this research would help lecturers to understand and prevent further mistakes which would result in the improvement of student's writing skill.

KEYWORDS: Thai Writing, Errors of Thai Writing, Thai for Communication

บทนำ

ภาษาไทยมีความสำคัญอย่างมาก ทั้งในระดับชาติและทุกภาคส่วนของประเทศไทย กล่าวคือ เป็นภาษามาตรฐานซึ่งใช้สื่อสารอย่างกว้างขวางทั้งในวงราชการ สื่อสารมวลชน ธุรกิจและสังคม สำหรับระบบการศึกษานั้น ยิ่งมีความสำคัญอย่างมาก เพราะจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในด้านการเรียนการสอน รายวิชาต่าง ๆ ฉะนั้นภาษาไทยจึงได้รับการกำหนดให้เป็นรายวิชาบังคับที่นักเรียน นักศึกษา ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรีจะต้องเรียนรู้ให้เกิดสัมฤทธิ์ผล

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2551, น. 37) ได้กล่าวเกี่ยวกับภาษาไทยว่า ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร

เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติอันล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติตลอดไป

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในสังคม เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ และวัฒนธรรม ตลอดจนเป็นเครื่องมือศึกษา วิชาการ และประกอบวิชาชีพต่าง ๆ จนอาจกล่าว

ได้ว่าภาษาไทยนั้นมีความสำคัญและคุณูปการยิ่งต่อสังคมไทย อย่างไรก็ตามน่าเสียดายอย่างมากที่ปัจจุบัน บทบาทความสำคัญของภาษาไทยนั้นลดน้อยลงไป กล่าวคือ การเรียนวิชาภาษาไทยมักถูกมองข้ามว่าไม่มีความสำคัญ เนื่องจากผู้ใช้ภาษามองว่าตนเองนั้นสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ เพราะว่าเป็นภาษาของเราเอง แม้ไม่ได้เรียนอย่างลึกซึ้งก็ใช้ประกอบอาชีพได้ การมองข้ามความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เราละเลย ไม่เอาใจใส่ภาษาของชาติเราเอง ส่งผลต่อการสื่อสารที่ไม่ชัดเจน และทำให้สมรรถภาพของการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันเกิดความบกพร่อง

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาขั้นสูง ซึ่งเกิดจากการประมวลความรู้ ความคิด จากทักษะการฟัง การพูด การอ่าน รวมเข้าไว้ด้วยกัน อาจกล่าวได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากการถ่ายทอดเรื่องราวด้วยการเขียนจำเป็นต้องใช้ศิลปะการเลือกสรรถ้อยคำ ตลอดจนการเรียบเรียงลำดับความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนที่อ่านได้เข้าใจชัดเจนและสละสลวย ดังที่ทริศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, น. 76) กล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาในการเขียนไว้ดังนี้

“ภาษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ข้อเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน ดังนั้นการใช้ภาษาในการเขียนจึงเป็นเรื่องที่นักศึกษาคควรให้ความระมัดระวังและสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะในเรื่องลักษณะภาษาระดับภาษา และข้อบกพร่องของการใช้ภาษา”

จากประสบการณ์การสอนภาษาไทย และการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนพบว่านิสิตยังไม่สามารถใช้ทักษะการเขียนให้เกิดประสิทธิผลได้ ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิต อาทิ การเขียนสะกดคำผิด ตัวอย่างเช่น รังเกียจ เขียนเป็น รังเกลียด หรือคำว่า เบญจเพส เขียนเป็น เบญจเพศ เป็นต้น การเลือกใช้คำในการเขียนสื่อความไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น ต้องการสื่อสารว่าพระสงฆ์ทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนา แต่ใช้คำว่าเผยแพร่ หรือ ต้องการสื่อสารว่าห้องนี้ถูกสร้างขึ้นอย่างแน่นหนา แต่ใช้คำว่าหนาแน่น เป็นต้น การใช้ถ้อยคำที่เป็นภาษาพูดปนในภาษาเขียน เช่น ใช้คำว่า โรงหนัง แทนคำว่า “โรงภาพยนตร์” ใช้คำว่า ึง แทนคำว่า “หนึ่ง” เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนนั้นไม่ประสบความสำเร็จในการเขียนเท่าที่ควร

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นว่าปัญหาการเขียนเป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก หากมิได้รับการแก้ไขจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนรู้ตลอดจนการดำเนินชีวิตได้ในระยะยาว

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาวิเคราะห์การเขียนในประเด็นด้านการใช้คำของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะการใช้คำที่ผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต

อนึ่ง ผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยที่ค้นพบไปใช้ 3 ประการดังนี้ ประการแรกเพื่อแก้ไขทักษะการเขียนของนิสิตให้เกิดความชำนาญมากขึ้น ประการที่สองนำไปพัฒนาแบบฝึกการเขียนที่จะช่วยเสริมสร้างการเขียนของนิสิตให้ดียิ่งขึ้น และส่งเสริมองค์ความรู้ด้านการใช้คำเรื่องการเขียนที่เป็นแบบแผนของนิสิตให้ดียิ่งขึ้น และประการสุดท้ายอำนวยความสะดวกต่อผู้สนใจทั่วไปที่ประสงค์จะปรับปรุง และแก้ไขการเขียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนด้านการใช้คำภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2559

ขอบเขตของงานวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยนี้ คือ ประชากรที่เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ซึ่งลงทะเบียนเรียนรายวิชาหมวด 111 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวนทั้งหมด 1000 คน โดยผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling)

ขอบเขตด้านข้อมูล ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากงานเขียนของนิสิต โดยกำหนดหัวข้องานเขียนดังนี้

1. การเขียนวิจารณ์สื่อการฟังที่กำหนดให้

2. การเขียนแสดงความคิดเห็นใน

ประเด็นทางสังคมที่กำหนดให้

ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาวิจัยนี้จะมุ่งศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนในประเด็นด้านการใช้คำเท่านั้น

ประโยชน์ที่ได้ของงานวิจัย

1. ทำให้ทราบปัญหาและข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ทำให้สามารถนำข้อค้นพบต่าง ๆ จากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
3. ทำให้นำผลจากโครงการวิจัยนี้ไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนิสิต เพื่อพัฒนานิสิตให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร
4. ทำให้ผู้สนใจภาษาไทยใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการเขียนภาษาไทยของตนเองให้ดีขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางแผนทางการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

1. สัมภาษณ์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องลักษณะภาษาเขียนที่ดี แนวคิดเรื่องข้อควรคำนึงหรือลักษณะการใช้คำที่ดี แนวคิดเรื่องข้อผิดพลาดในการเขียน แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ปัญหาด้านการใช้คำ แนวคิดในการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางการแก้ไข

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทยของนิสิตนักศึกษา

2. วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์แบบทดสอบของนิสิต 2 หัวข้อ โดยแต่ละหัวข้อกำหนดความยาวในการเขียนประมาณ 20-25 บรรทัด และใช้เวลาเขียนเรื่องละ 60 นาที

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยตรวจงานเขียนทั้งหมด และจำแนกลักษณะการเขียนที่ผิดพลาดแต่ละด้าน โดยใช้กรอบการวิเคราะห์ซึ่งปรับจากแนวคิดของศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542) ภณิดา จิตนุกูล (2551) และดุษฐีพร ชำนิโรตศานต์ (2559) ดังนี้

- 3.1 การสะกดคำผิด
- 3.2 การใช้คำภาษาต่างประเทศ
- 3.3 การใช้สรรพนามไม่เสมอกัน
- 3.4 การใช้คำฟุ่มเฟือย
- 3.5 การใช้คำไม่ตรงความหมาย
- 3.6 การใช้คำลักษณนามผิด
- 3.7 การใช้คำย่อและอักษรย่อผิด
- 3.8 การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง

4. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ศึกษาลักษณะความผิดพลาด

5. นำข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่ได้มาแยกประเภทหาความถี่ และค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแต่ละชนิด และหาสัดส่วนร้อยละของผู้เขียนผิดพลาดในแต่ละประเภท

6. เรียบเรียงผลการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตทั้งสิ้น 8 ประเภท เรียงตามลำดับจำนวนนิสิตที่มีข้อผิดพลาดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การสะกดคำผิด การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำย่อและอักษรย่อผิด การใช้สรรพนามไม่เสมอกันและการใช้คำลักษณนามผิด

1. การสะกดคำผิด

การเลือกใช้คำให้ตรงความหมายตามที่ต้องการสื่อสารเป็นเรื่องที่สำคัญของงานเขียน ผู้เขียนจึงควรมีความละเอียดลออในการใช้คำ โดยเฉพาะการสะกดคำให้ถูกต้องเพราะหากสะกดคำผิดย่อมทำให้ความหมายที่ต้องการสื่อสารผิดเพี้ยนไปด้วย

จากการศึกษางานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1000 คน พบข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดคำคิดเป็นร้อยละ 42.9 ของจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด ผู้วิจัยพบลักษณะข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ 4 ลักษณะดังนี้

1.1 การใช้พยัญชนะต้นผิด

ตัวอย่าง

“นอกจากนั้นเทคโนโลยีในปัจจุบันยังสร้างสิ่งพอนคลายให้กับมนุษย์ ทำให้ผู้คนหมกมุ่นอยู่กับเทคโนโลยีต่าง ๆ มากกว่าที่จะสนใจสิ่งรอบตัว”

ข้อความดังกล่าวพบคำที่สะกดผิด คือคำว่า “หมกหมุ่น” เพราะใช้พยัญชนะต้นผิด คำที่ถูกต้องคือ “หมกมุ่น”

ตัวอย่าง

“แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้เราเลิกชื่นชอบดารานักร้องคนนั้นเลยแม้แต่น้อย แต่กลับทำให้เรามีความกระตือรือร้นในการที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของประเทศเขา มากขึ้นอีกด้วย”

จากตัวอย่างพบคำที่สะกดผิดคือ คำว่า “กระตือรือร้น” สะกดคำผิดเพราะใช้ พยัญชนะต้นในพยางค์สุดท้ายผิดโดยเขียนเป็น พยัญชนะ “ล” คำที่ถูกต้องคือ “กระตือรือร้น” ซึ่งสะกดด้วยพยัญชนะ “ร”

1.2 การใช้พยัญชนะสะกดผิด

ตัวอย่าง

“ใช้หลักกลวงทรัพย์สินจากประชาชน และใช้ ในการทุจริต ฉ้อฉน ทรัพย์สินจาก ประเทศชาติ”

จากตัวอย่างพบคำที่สะกดผิด คือคำว่า “ฉ้อฉน” สะกดคำผิดเพราะใช้ พยัญชนะสะกดผิด คำที่ถูกต้องคือ “ฉ้อฉล”

ตัวอย่าง

“ความสวยงามที่เกิดจากสติ ปัญญาความรู้ที่สวยงามยิ่งกว่ารูปร่างหน้าตา ภายนอกที่ ปรากฏอยู่”

จากตัวอย่างพบคำที่สะกดผิดคือ คำว่า “ปรากฏ” สะกดคำผิดเพราะใช้พยัญชนะ สะกดผิด คำที่เขียนถูกต้องคือ “ปรากฏ” ทั้งนี้ ความผิดพลาดในการเขียนอาจเนื่องมาจาก ผู้เขียนไม่แม่นยำในการเขียนสะกดคำที่ใช้ พยัญชนะ “ฎ” และ “ฏ” ในภาษานั้นเอง

1.3 การใช้สระผิด

ตัวอย่าง

“บางครั้งอาจทำให้สุขภาพของ หลาย ๆ คนนั้นแย่ลงได้ เช่น บรรไดเลื่อน ซึ่ง บรรไดเลื่อน นั้นเป็นเทคโนโลยีที่ทำให้คนเสีย สุขภาพ”

จากตัวอย่างคำว่า “บรรไดเลื่อน” สะกดคำผิดเพราะใช้สระผิด คำที่เขียนถูกต้อง คือ “บันไดเลื่อน”

ตัวอย่าง

“ประการต่อมา ให้ความ บรรเทิง ต่อผู้ใช้งาน สามารถกล่าวได้ว่าวัยรุ่นในปัจจุบัน รับผิดชอบต่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยอย่างโทรศัพท์ เคลื่อนที่มากกว่าโทรศัพท์รุ่นโบราณ”

จากตัวอย่างคำว่า “บรรเทิง” สะกด คำผิดเพราะใช้สระผิด คำที่เขียนถูกต้องคือ “บันเทิง”

1.4 การใช้วรรณยุกต์ผิด

ตัวอย่าง

“ปัจจุบันมีการวิจัยที่ส่วนมากมี การทดลองจริงแล้วเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่จะ ปลดปล่อยสารพิษออกมาน้อยและใช้ทรัพยากร จากธรรมชาติที่เป็นพลังงาน ฟุ่มเฟือย”

จากตัวอย่างคำว่า “ฟุ่มเฟือย” เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน คำที่ เขียนถูกต้องคือ “ฟุ่มเฟือย”

ตัวอย่าง

“ขณะที่รถยนต์กำลังขับเคลื่อน ซึ่งจะทำให้ลดปัญหาสิ่งแวดล้อม ภาวะเรือน กระจก ในปัจจุบันได้”

จากตัวอย่างคำว่า “ภาวะเรือน กระจก” เขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงอ่าน

คำที่ถูกต้องคือว่า “เรื่อน”

1.5 การใช้ตัวการันต์ผิด

ตัวอย่าง

“เทคโนโลยีสมัยใหม่ยังสามารถ
ประหยัด**ทรัพยากร**ทางธรรมชาติได้อีกด้วย”

จากตัวอย่าง คำว่า “ทรัพยากร”

เขียนตัวการันต์ไม่ถูกต้องเพราะคำนี้ไม่ต้องใส่
ตัวการันต์และ ทัศนพาดกำกับ คำที่ถูกต้อง
คือ “ทรัพยากร”

ตัวอย่าง

“นอกจากนี้เทคโนโลยีในปัจจุบัน
ยังสร้างสิ่งพอนคลายให้กับมนุษย์ เช่น **เกมส์**
ภาพยนตร์”

จากตัวอย่าง คำว่า “เกมส์”
และ “ภาพยนตร์” เขียนตัวการันต์ไม่ถูกต้อง
เพราะคำว่า “เกมส์” ไม่ต้องใส่ตัวการันต์และ
ทัศนพาดกำกับ ส่วนคำว่า “ภาพยนตร์” คำที่
ถูกต้องเขียนว่า “ภาพยนตร์”

2. การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง

ภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิต
ประจำวัน เช่น ใช้ภายในครอบครัว ใช้ระหว่าง
เพื่อนสนิท ใช้ในสถานที่ทำงาน ภาษาพูดจะ
ไม่เคร่งครัดในกฎเกณฑ์และระเบียบทาง
ภาษาเท่าใดนัก ภาษาพูดจึงไม่นิยมเขียนเป็น
ลายลักษณ์อักษร เว้นแต่ผู้เขียนจะใช้เขียน
ในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อให้เหมาะสมกับ
สถานการณ์ ส่วนคำสแลงคือคำที่เกิดขึ้น
ชั่วคราวเวลาหนึ่ง ไม่นานก็เสื่อมความนิยมไป
ใช้เป็นภาษาพูดกันบางกลุ่มคณะโดยเฉพาะหมู่
วัยรุ่น (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. คณะจารย์
สาขาวิชาภาษาไทย, 2557, น. 48)

จากการศึกษางานเขียนของนิสิต
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2559 พบนิสิตที่ใช้ภาษาพูด
และภาษาสแลงในงานเขียนจำนวน 347 คน
คิดเป็นร้อยละ 34.7 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีหน้าตาสวยและ
มีแฟน วันหนึ่ง**แฟน**มาขอให้มีเพศสัมพันธ์
ซึ่งกำลังอยู่ในวัยเรียน”

จากตัวอย่าง คำว่า “แฟน” เป็นภาษา
ปาก หมายถึง คนรัก ในที่นี้จึงควรใช้คำว่า
“คนรัก” แทน

ตัวอย่าง

“ยกตัวอย่างสาวที่เคยได้ยินว่า
มีผู้หญิงคนหนึ่งไปตรวจพบว่าตนเองติดเชื้อ
เอดส์ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคย**มีอะไร**กับใครมาก่อน”

จากตัวอย่างคำว่า “มีอะไร” เป็น
ภาษาปาก ในบริบทนี้หากแก้ให้เป็นภาษาเขียน
ควรใช้คำว่า “มีเพศสัมพันธ์” จึงจะเหมาะสม
กว่า

3. การใช้คำฟุ่มเฟือย

ข้อบกพร่องอีกประการที่พบในงาน
เขียนของนิสิตอยู่บ่อยครั้งคือการใช้คำฟุ่มเฟือย
คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ (2557, น. 38) ได้กล่าวถึง
การเขียนที่ดีว่า ผู้เขียนที่ดีควรรู้จักเลือกใช้
คำน้อย ตรงไปตรงมาเท่าที่จำเป็น อย่าใช้คำ
มากเกินไปจนจำหรือใช้คำที่มีความหมาย
เดียวซ้ำซ้อนกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ
ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, น. 87) ที่กล่าวว่า
“คำฟุ่มเฟือยคือคำส่วนเกินสามารถตัดออกได้
เพื่อความสละสลวยของข้อความ”

จากการศึกษางานเขียนของนิสิต
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2559 พบการใช้คำฟุ่มเฟือย
ในงานเขียนจำนวน 226 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“เทคโนโลยีที่ทำให้คนในสังคมไทย
มีความสุขมากขึ้นในสังคม คือ สมาร์ทโฟน,
คอมพิวเตอร์ หรือ โทรศัพท์ เพราะในเทคโนโลยี
ที่กล่าวมานั้น มีความหลากหลายด้านความ
บันเทิงมากมาย เช่น ในโทรศัพท์ในประเทศไทย
นั้นมีทั้งละคร หรือรายการโทรทัศน์สนุกสนาน
มากมาย ที่สามารถทำให้ความเครียดคลาย
ลงได้”

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่ามี
คำฟุ่มเฟือย 3 คำ คำที่ 1 คือคำว่า “ในสังคม”
จากข้อความนี้ นิสิตไม่จำเป็นต้องเขียนคำ
ดังกล่าว เพราะข้อความก่อนหน้าได้เขียนคำว่า
“คนในสังคมไทย” แล้ว ส่วนคำที่ 2 และคำที่ 3
คือคำว่า “ใน” เป็นคำฟุ่มเฟือย เนื่องจาก
ในบริบทนี้ไม่จำเป็นต้องใส่คำบุพบทไว้หน้า
คำว่าเทคโนโลยีและโทรศัพท์

ตัวอย่าง

“...แต่ถ้าหากเรามีความระมัดระวัง
ในเรื่องนี้กับตัวเองมากยิ่งขึ้น เราก็จะสามารถ
อยู่ร่วมกันกับผู้ติดเชื้อเอชไอวีได้ เช่น พยาบาล
ที่ทำการดูแลและหมอที่รักษาคอยเฝ้าดูอาการ
ผู้ติดเชื้อยังสามารถสนทนา จับตาดูตัวของ
คนไข้ได้ เพียงแต่พวกเขาที่มีความระมัดระวังใน
การสัมผัส และมีการทำความสะอาดร่างกาย
บริเวณที่สัมผัสกับบุคคลเหล่านั้นภายหลังจาก

ที่สัมผัส เป็นต้น”

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่านิสิต
มักจะเติมคำว่า “มีความ” “ทำการ” “มีการ”
หน้าคำกริยาในข้อความ ซึ่งเกินความจำเป็น
และทำให้ภาษาฟุ่มเฟือยโดยใช้เหตุ เพราะ
แม้จะตัดคำดังกล่าวออกไปก็ไม่ได้ทำให้เสีย
ความหมายแต่อย่างใด

4. การใช้คำภาษาต่างประเทศ

คำต่างประเทศในที่นี้มักเป็นภาษา
อังกฤษ บางคนอาจเคยชินกับการพูดภาษาไทย
ปนภาษาอังกฤษ เมื่อต้องสื่อสารด้วยการเขียน
จึงใช้ภาษาอังกฤษแทรกมาด้วย กรณีที่
คำภาษาอังกฤษคำนั้นมีคำบัญญัติเป็น
ภาษาไทย และใช้อย่างแพร่หลายก็ควรใช้
ภาษาไทย ประสิทธิภาพ กลอน, ประพนธ์
เรืองณรงค์, เสาวลักษณ์ อนันตศานต์
และวิโรจน์ ผดุงสุนทรารักษ์ (2544, น. 115-116)
สอดคล้องกับ ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, น. 89)
กล่าวถึงการใช้คำภาษาต่างประเทศในงานเขียน
ไว้ว่า คำภาษาต่างประเทศบางคำมีศัพท์บัญญัติ
ใช้ก็ควรใช้คำศัพท์ที่บัญญัติ

จากการศึกษางานเขียนของนิสิต
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2559 พบการใช้ภาษาต่างประเทศ
ในงานเขียนโดยไม่จำเป็นจำนวน 136 คนคิดเป็น
ร้อยละ 13.6 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“ผลเสียต่อตนเองคือเสียสายตา
เสียสุขภาพและบางครั้งอาจอันตรายถึงชีวิต
เช่น การกดเล่นโทรศัพท์มือถือบนท้องถนน
ฟุตบอล สะพานข้ามคลอง”

จากตัวอย่าง คำว่า “ฟุตบาท” มาจากคำภาษาอังกฤษ “Footpath” ซึ่งมีศัพท์บัญญัติภาษาไทยใช้คือคำว่า “บาทวิถี” ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า บาทวิถี แทนคำว่า ฟุตบาท

ตัวอย่าง

“ใคร ๆ ก็สามารถเรียนด้วยตนเองที่บ้านประหยัดค่าใช้จ่ายและช่วย **Safe** ความปลอดภัย”

จากตัวอย่าง คำว่า “Safe” เป็นคำทับศัพท์ที่นิสิตเขียนแทนด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งในบริบทดังกล่าวควรใช้คำว่า “ป้องกัน”

5. การใช้คำไม่ตรงความหมาย

การใช้คำไม่ตรงความหมาย การใช้คำไม่ถูกต้องกับบุคคล การใช้คำไม่ถูกต้องกับสภาพแวดล้อมเป็นปัญหาการเขียนที่สำคัญอีกประการหนึ่งของผู้สื่อสาร วิชาการวรรณ อยู่เย็น (2544, น. 82) กล่าวถึง การใช้คำไม่ตรงความหมายว่าเป็นการนำคำที่มีความหมายอย่างหนึ่งไปใช้ในความหมายอีกอย่างหนึ่ง ทั้งนี้มักเป็นไปด้วยความไม่ตั้งใจ เนื่องจากภาษาไทยนั้นมีถ้อยคำจำนวนมากที่มีรูปคำใกล้เคียงกันแต่มีความหมายต่างกัน

จากการศึกษางานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 พบงานเขียนของนิสิตที่ใช้คำไม่ตรงความหมายจำนวนทั้งสิ้น 72 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“จากการ**ปลดปล่อย**ของเสียลงแหล่งน้ำ ทำให้น้ำในธรรมชาติมีสารเคมีปนเปื้อน”

จากตัวอย่างพบการใช้ คำว่า “ปลดปล่อย” ซึ่งหมายถึง การปล่อยจากที่คุมขัง หรือการให้เสรีภาพ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, น. 721) แต่ในข้อความนี้ต้องใช้คำว่า “ปล่อย” จึงจะเหมาะสม

ตัวอย่าง

“เพราะโรคเอดส์ไม่ใช่โรคติดต่อกันทางสัมผัสแต่ติดต่อกันทาง**สายเลือด** เช่น การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน การใช้กรรไกรตัดเล็บร่วมกัน”

จากตัวอย่างพบการใช้ คำว่า “สายเลือด” ซึ่งหมายถึง ญาติพี่น้องที่มีบรรพบุรุษร่วมกัน อีกความหมายคือนิสัย, สันดาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, น. 1219) ในบริบทนี้ควรใช้คำว่า “เลือด” จึงจะเหมาะสม

6. การใช้คำย่อและอักษรย่อผิด

ศณาจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2557, น. 48) ได้ให้ความหมายของคำย่อและอักษรย่อไว้ในตำราเรียนการใช้ภาษาไทยสามารถ สรุปได้ดังนี้ การใช้คำย่อคือการเขียนคำให้สั้นลง การใช้อักษรย่อคือการย่อคำให้เหลือเพียงตัวอักษรเพื่อความสะดวกและความรวดเร็วในการเขียนอักษรย่อหรือคำย่อบางคำที่ไม่เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปไม่ควรนำมาใช้ในความเรียง

จากการศึกษางานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 พบการใช้คำย่อและอักษรย่อผิดในงานเขียนของนิสิตจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

เราสามารถพูดคุยให้เขามีกำลังใจ

ในการดำรงชีวิตได้ สามารถทำอาหารให้เขาทาน นั่งร่วมโต๊ะกับเขาหรือจะเป็นการเล่นดนตรีให้เค้าฟัง

จากตัวอย่าง พบการใช้คำย่อคือคำว่า “ทาน”

ในบริบทนี้คำที่ถูกต้องควรใช้คำเต็มว่า “รับประทาน”

ตัวอย่าง

“ผู้ป่วยที่ตรวจพบว่าตนเองติดเชื้อควรเข้ารับการรักษาที่ รพ. เพื่อจะได้อยู่ในการดูแลของหมอ”

จากตัวอย่าง พบการใช้อักษรย่อ “รพ.” ในบริบทนี้คำที่ถูกต้องควรใช้คำเต็มว่า “โรงพยาบาล”

7. การใช้สรรพนามไม่เสมอกัน

การเขียนแต่ละครั้งควรใช้สรรพนามให้สม่ำเสมอตลอดทั้งเรื่องเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนทางภาษา ทั่วศักดิ์ ปิ่นทอง (2555, น. 92) ได้ยกตัวอย่างการใช้สรรพนามไม่เสมอกันดังนี้ หากใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “ผม” ก็ควรใช้ “ผม” หรือใช้ “กระผม” ก็ใช้ “กระผม” ตลอดไป หรือใช้ “ฉัน” หรือ “ดิฉัน” อย่างใดอย่างหนึ่งตลอดทั้งเรื่องอย่าใช้ “ผม” บ้าง “กระผม” บ้าง หรือ “ฉัน” บ้าง “ดิฉัน” บ้าง

จากการศึกษางานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 พบการเขียนที่ใช้สรรพนามไม่เสมอกันจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“ผู้เขียนเห็นด้วยว่าเราสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้ที่ติดเชื้อเอดส์ได้...คล้าย ๆ กับการอยู่

กับเพื่อนเราที่เป็นไข้หวัดใหญ่ การต้องไปต่อคิวรอการรักษาที่โรงพยาบาลรัฐบาลซึ่งมีคนมากมายหลากหลายโรค แต่เราก็ยังไม่มีความรู้สึกว่าคนเหล่านั้นแตกต่างอะไรกับเราเลย เช่น ผมรู้จักกับผู้ที่ติดเชื้อเอดส์ ผมถามเขาว่า เขารู้สึกอย่างไรที่ต้องตอบหมอว่าตนเองเป็นโรคเอดส์...”

จากตัวอย่างพบว่า นิสิตใช้คำสรรพนามในข้อความไม่เสมอกัน กล่าวคือตอนต้นของข้อความใช้คำว่า “ผู้เขียน” ส่วนตอนท้ายของข้อความใช้คำว่า “ผม” ทำให้การเขียนข้อความในข้อความดังกล่าวไม่สละสลวยและไม่สอดคล้องกัน

ตัวอย่าง

“จากข้อความที่ว่า “เราสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้ติดเชื้อเอดส์ได้” ผู้เขียนมีความเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว ... ดังนั้นจากเหตุผลนี้เชื้อเอดส์ก็สามารถติดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงได้ แต่ก็ยังมีโอกาสเกิดขึ้นกับผู้ไม่สำล่อนทางเพศโดยบางคู่อาจไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นแต่เกิดจากการไม่รักษาความสะอาด เมื่อดูจากสาเหตุการเกิดโรคที่กล่าวมานี้ทำให้ ข้าพเจ้ามีความคิดว่าโรคนี้ไม่น่ากลัวเพราะยังเป็นโรคที่เราป้องกันได้ โดยการปฏิบัติตัวให้เหมาะสม”

ข้อความข้างต้นชี้ให้เห็นลักษณะการใช้คำสรรพนามไม่เสมอกันในข้อความ กล่าวคือ นิสิตใช้ทั้งคำว่า “ผู้เขียน” และ “ข้าพเจ้า” ทำให้เมื่ออ่านข้อความแล้วเกิดความสับสนในการเขียนข้อความ

8. การใช้คำลักษณนามผิด

ลักษณนาม คือ คำนามชนิดหนึ่งที่

ทำหน้าที่ประกอบนามอื่นเพื่อบอกรูปลักษณะ ขนาด หรือปริมาณของนาม มักใช้ตามหลัง คำวิเศษณ์บอกจำนวนนับ จะอยู่หลังตัวเลข บอกจำนวน จากการจัดการเรียนการสอนใน รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยพบว่า นิสิตจำนวนมากใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง จากการศึกษางานเขียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 พบการใช้คำลักษณนามผิดในงานเขียน ของนิสิตจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6 ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

“ผู้ป่วยและคนใกล้ชิดไม่ควรใช้ แปรงสีฟันอันเดียวกัน เพื่อป้องกันโรค และ รักษาสุขอนามัยของทุกคน”

จากตัวอย่างพบว่านิสิตใช้ลักษณนาม ของแปรงสีฟันว่า “อัน” ซึ่งไม่ถูกต้อง คำลักษณ นามที่ถูกต้องคือ “ด้าม”

ตัวอย่าง

“คนกลุ่มนี้อายุยืนยาวเพราะคนกลุ่มนี้ มองกันด้วยความสวยงาม คบกันได้ 5-10 ก็เลิกลากัน”

จากตัวอย่างจะเห็นว่าเป็นข้อความ ที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดการเติมคำลักษณ นาม หากเติมคำว่า “คน” หลังคำบอกจำนวน จะทำให้ข้อความนี้สื่อความได้ชัดเจนขึ้น

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดใน การเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 สามารถ

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดในการ เขียนภาษาไทยของนิสิตทั้งสิ้น 8 ประเภท เรียงตามลำดับข้อผิดพลาดจากมากไปหา น้อย ได้แก่ การสะกดคำผิด การใช้ภาษาพูด และภาษาสแลง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำไม่ตรง ความหมาย การใช้คำย่อและอักษรย่อผิด การใช้สรรพนามไม่เสมอกัน และการใช้ คำลักษณนามผิด

การอภิปรายผล

ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด ในการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ คือการสะกดคำผิด ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทรสุวรรณ (2558) ที่พบว่า ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ที่พบมากที่สุดคือการสะกดคำไม่ถูกต้อง และ สอดคล้องกับงานวิจัยของปิยนิษฐ์ เปี่ยมงาม ผกาดี ปิกมา และประสิทธิ์ ชัยเสนา (2544) ซึ่งพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำ เกิดจาก สาเหตุที่นักศึกษาไม่ทราบความหมายของคำ ไม่มีความแม่นยำในการใช้วรรณยุกต์ สระ การันต์ พยัญชนะต้น และพยัญชนะสะกด ตามมาตรา อาจเป็นได้ว่านิสิตขาดความใส่ใจ เรื่องการสะกดคำที่ถูกต้อง หรืออาจจะเห็น ตัวอย่างคำที่สะกดผิดตามสื่อต่าง ๆ แล้วจดจำ ไปใช้ทำให้เขียนสะกดคำผิดพลาดตามไป ด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงควรทบทวนความรู้เรื่อง การเขียนสะกดคำให้แก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักว่า

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญ และมีผลต่อการสื่อความหมาย

ข้อผิดพลาดที่พบบรองลงมา คือ การใช้ภาษาพูดและภาษาสแลง อาจเป็นเพราะในชีวิตประจำวันผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน รวมทั้งผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากการสื่อสารในสังคมสมัยใหม่ เช่น โทรศัพท์ โทรศัพท์เคลื่อนที่ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ มากขึ้น สอดคล้องกับบทความเรื่อง “พูดภาษาเขียน เขียนภาษาพูด” ของปรีชา ช่างขวัญยืน (2540, น. 35) ที่กล่าวว่า “ปัญหาทางภาษาประการหนึ่งที่เกิดขึ้นทั้งกับครูและลูกศิษย์ ผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาก็คือการแยกไม่ออกระหว่างภาษาเขียนกับภาษาพูดของผู้ใช้ภาษา” ผู้สอนจึงควรมุ่งให้ความรู้เรื่องระดับภาษา และอธิบายความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนแก่ผู้เรียน ตลอดจนให้ผู้เรียนได้ฝึกทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวเพื่อเสริมความเข้าใจที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคย และเข้าใจความแตกต่างเรื่องระดับภาษา ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษาในการเขียนสื่อความมีความเหมาะสมและสละสลวยมากขึ้น

ข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับที่สามในการศึกษาครั้งนี้คือ การใช้คำฟุ่มเฟือย อาจจะเป็นเพราะนิสิตกลุ่มตัวอย่างไม่ระมัดระวังเรื่องการใช้คำและไม่รู้ความหมายของคำ จึงเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำซ้อนกัน รวมทั้งขาดทักษะการสรุปความให้กระชับ ทำให้เขียนคำเกินมาโดยไม่จำเป็น และอาจเกิดจากสาเหตุเพราะธรรมชาติของ

ผู้เรียนเอง เมื่อได้รับมอบหมายให้เขียนบทเขียนที่กำหนดจำนวนหน้าหลายหน้าหรือจำนวนบรรทัดมาก ๆ มักจะพยายามเขียนขยายความหรือให้รายละเอียดมากเกินไปจนลืมนำถึงเรื่องการใช้ภาษาให้กระชับ เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจจะต้องเพิ่มการฝึกทักษะการเขียนสรุปความ และทบทวนความรู้เรื่องการใช้ คำ และความหมายของคำ เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการเขียนมากขึ้น รู้จักเลือกใช้คำในการเขียนได้ถูกต้อง สามารถเรียบเรียงถ้อยคำได้กระชับยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยทำให้ทราบปัญหาและข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยสามารถนำข้อค้นพบต่าง ๆ จากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของสำนักนวัตกรรมการเรียนรู้ โดยกระตุ้นให้นิสิตได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนิสิต โดยข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนของนิสิตพบนั้น ผู้วิจัยสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอน และการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาข้อผิดพลาด

ในด้านนั้น ๆ เป็นพิเศษ

ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้ที่กล่าวมานี้ล้วนมุ่งพัฒนานิสิตให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ต้องการให้นิสิตเป็นผู้ที่ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ดี ตระหนักในคุณค่าวัฒนธรรมทางภาษาของไทย และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชั้นปีอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้ เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะข้อผิดพลาด

ที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างกัน เพื่อหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหา

2. ควรศึกษาข้อผิดพลาดของการเขียนในบริบทอื่น ๆ ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น ข้อผิดพลาดในการเขียนประกาศหรือแผ่นป้ายประชาสัมพันธ์ในสถานศึกษาหรือหน่วยงานต่าง ๆ

3. ควรศึกษาวิจัยปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยในเชิงลึกหรือกว้างกว่าขอบเขตของงานวิจัยนี้ เช่น วิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดระดับประโยค ข้อความ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ดุษฎีพร ชำนิโรคคานต์. (2559). *เอกสารประกอบการประชุมหลักสูตรการออกข้อสอบ และการตรวจข้อสอบอัตรานัยสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สิรินคร.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2555). *การพัฒนาทักษะการเขียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ. (2558). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย: กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน, ประพนธ์ เรืองณรงค์, เสาวลักษณ์ อนันตคานต์ และวิโรจน์ ผดุงสุนทรารักษ์. (2544). *การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ปิยนิตย์ เปี่ยมงาม, ผกาวดี ปิกมา และประสิทธิ์ ชัยเสนา. (2544). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพิษณุโลก ปีการศึกษา 2544. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2540). “ปัญหาการใช้ภาษาไทย”. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ เรื่องภาษาไทยในปัจจุบัน: ปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ภณิดา จิตนุกูล. (2551). ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์).
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย. (2557). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิภาวรรณ อยู่เย็น. (2544). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: บริษัทเท็กซ์แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด.
- ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2542). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สนม ครูเหมือง. (2557). คำที่มักเขียนผิดในภาษาไทย: การวิเคราะห์จากการตรวจผลงานการสอน. วารสารการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 7(1), (42-55).

